

de Lin Lei, just al tuc de sa clòsca. Puèi s'enfugiguèt, pensant que la drolleta èra mòrta.

Pr'aqueò, Lin Lei sofriaguèt pas un sol moment d'aquel clavèl plantat dins son cap, e cresquèt fins que los parents moriguèsson. Al prèp d'elles, aviá après a compausar de ramelets de flors meravelloses, ne vendiá pro per s'alimentar, mas son còr èra claufit de lagui dempuèi la mòrt dels parents. Son sòrt esmoguèt la femna del prefècte de la vila que l'adoptèt e li ensenhèt a pintrar de flors e a escriure de poèmas. D'ont mai Lin Lei creissiá, d'ont mai se fasiá polida e talentuosa. Lèu, la femna del prefècte sosquèt de li trobar un espós.

Pendent totas aquelas annadas, Luo Feng aviá pas trobat cap de dròlla a son gost. Trabalhava nuèit e jorn per doblidar la seuna solitud e escrivíá de libres encara mai espesses que lo de l'òme vièlh de la luna. Sovent pensava a Lin Lei e regantava de l'aver tuada.

Doncas lo prefècte, qu'aviá legits e presats totes los libres de Luo Feng, lo faguèt cridar per tant que travalhèsse amb el. Atal Luo Feng venguèt demorar a Hang Zho e, coma èra celibatari, lotjava dins la maison del prefècte. Al cap de solament tres jorns, Luo Feng e Lin Lei se rescontrèron dins lo casal del prefècte. S'enamorèron un de l'autre tanlèu qu'escambièron lo primièr agach. De talament que Lin Lei e Luo Feng èran polits e provesits, l'una per la pintura, l'autre per l'escritura, tot lo monde foguèt d'acòrdi que se maridèsson.

D'aquí enlà foguèron uroses e sabián pas qual mercejar de los aver faites se rescontrar. Luo Feng regretèt d'aver cregut las paraulas de l'òme vièlh de la luna duscas que sa femna li diguèsse qu'aviá sovent mal de cap. Lin Lei prenguèt tota mena de potingas, mas lo mal la fasiá sofrir de mai en mai. Tafurat per la pena de sa femna, Luo Feng mandèt lo mètge mai famós de la vila per la garir.

– Aplicatz aqueste balme sul cap e vos tornarai veire dins un parelh de jorns, aviá dich lo mètge.

Luo Feng pensava pas qu'un mal de cap tan grèu se poguèsse garir ambe una potinga tan simpla. Çaquelà al cap d'un jorn a pena, alara qu'alisava lo pel de la femna, sentiguèt una punta li picar lo det. Delicadament desseparèt la cabeladura de Lin Lei en doas blestas e traïguèt dapasset lo daquòs estranh.

Un clavèl, èra un clavèl ! E Luo Feng reconeguèt lo clavèl qu'aviá plantat dins lo cap de Lin Lei.

D'aquí endavant, Lin Lei sofriaguèt pas mai de mal de cap e coneuguèt un bonaür perfièch ambe lo seu. Cada nuèit mancavan pas de saludar la luna e d'alisar als pès l'invisible cordelon roge.